

Robert Vannoy, Podstawy prorocत्व biblijnych, Wykład 22

Amosa 9:11-15

Amosa 9:11-15 Obietnica przyszłych błogosławieństw

Przyjrzymy się Amosowi 9:11-15, który dotyczy czwartej części księgi: „Obietnica przyszłego błogosławieństwa”. Tutaj Amos stawia nutę nadziei na tle wielu poprzedzających wyroków. Odbyło się wiele dyskusji na temat dwóch kwestii odnoszących się do tej ostatniej części książki.

1. Autentyczność Po pierwsze, kwestia jej autentyczności, to znaczy, czy tę sekcję należy przypisać samemu Amosowi, czy też jest to coś, co zostało dołączone do księgi w późniejszym czasie? Linia argumentacji używana przez tych, którzy kwestionują autentyczność, mówi, że implikowane tło historyczne nie pochodzi z czasów Amosa. Sytuacja wskazana w końcowych wersetach jest taka, że Juda została wzięta do niewoli przez Babilończyków.

Co więcej, trudno uwierzyć, że w czasach, gdy dynastia Dawida trwała, ludziom nakazano szukać odbudowy jego „zawalonej chaty”, zasypania „wyłomów”, podniesienia „jego ruin” i jego odbudowę „jak za dawnych dni” (w. 11). Innymi słowy, w Epilogu następuje zmiana punktu widzenia; a problem staje się podobny do autorstwa Izajasza.

Pamiętasz, jak omawialiśmy tę kwestię w odniesieniu do Izajasza, kiedy mówił o powrocie Izraela? Tak więc ta sama linia argumentacji jest tutaj używana. W odpowiedzi powiem tylko bardzo krótko, że myślę, że z pewnością można zadać pytanie, dlaczego prorok nie zakłada z góry wystąpienia tego, co przepowiedział? Amos mówi, że pójdziesz do niewoli poza Damaszkiem. Mówi, że twoje budynki zostaną zniszczone. Twoi wojownicy nie uciekną. Dlaczego Amos, który przepowiedział upadek Jerozolimy w 2:4-5, nie mógł założyć, że tak się stało, a potem spojrzeć poza to. Innymi słowy, nie wydaje mi się, aby była to przekonująca argumentacja, dlatego też nie powinno być żadnych wątpliwości co do autentyczności tej ostatniej części książki.

2. Pytania dotyczące interpretacji Amosa 9:11-15

Nie wydaje mi się jednak, aby ta kwestia była tak istotna jak ta druga. Druga kwestia to kwestia interpretacji, jak rozumiesz Amosa 9:11-15. Jak mamy interpretować wersety od 11 do 15 w rozdziale 9, w tym użycie wersetów 11 i 12 przez Jakuba na soborze jerozolimskim w *Dziejach Apostolskich* 15? Dla mnie jest tu dwutorowe pytanie. Jak rozumiemy to, co tutaj powiedział i jak wykorzystał to Jakub na soborze jerozolimskim? Ale także bardziej wewnętrznie do Amosa 9:11-15: jaki jest związek w interpretacji wersetów 11 i 12 tego fragmentu z interpretacją wersetów 13 i 15? Innymi słowy, czy ten fragment jest jednostką, w której mówi zasadniczo o tej samej rzeczy, czy też istnieje jakiś rodzaj dysjunkcji między 11 a 12 a 13 i 15? Jak odnosisz 11 i 12 do 13-15?

Amosa 9:11-15 i *Dzieje Apostolskie* 15:12-19 JA Motyer mówi o Amosie 9:11-15: „Ogólnoświatowe panowanie Dawidowego Mesjasza jest regularną cechą proroczą i zajmuje ważne miejsce w królewskich Psalmach. Wojenną metaforę w wielu z tych fragmentów należy oczywiście rozumieć w kategoriach „zwróć uwagę na jego sformułowanie tutaj” „królowania Pana Jezusa Chrystusa i misyjnej ekspansji kościoła. Jest to interpretacja autoryzowana przez NT w *Dziejach Apostolskich* 15:12-19”. Innymi słowy, kiedy Jakub cytuje Amosa 9 w dyskusjach na Soborze Jerozolimskim, interpretuje Amosa 9 jako mówiącego o królowaniu Pana Jezusa Chrystusa w odbudowie upadłej chaty Dawida i misyjnej ekspansji kościoła. Jest to dość powszechna interpretacja, która pojawia się w wielu twoich własnych artykułach.

OT Allis w *Prophecy and the Church* mówi o Amosie 9: „Prawdopodobnie najlepszy fragment Nowego Testamentu do sprawdzania poprawności dyspensacyjnej metody interpretacji Pisma Świętego”. Tak więc Allis jest milenialistą i zdecydowanie sprzeciwiał się dyspensacyjnej metodzie interpretacji.

Zwróć uwagę na notatki Old Scofield w *Dziejach Apostolskich* 15, stwierdzenie dotyczące użycia Amosa 9 w *Dziejach Apostolskich* 15: „Z punktu widzenia dyspensacji

jest to najważniejszy fragment Nowego Testamentu . ” Więc jest dla mnie interesujące z dispensacyjnej strony tej debaty, jak również z amillenalistycznej strony debaty, że niezgoda, która ma związek z tym fragmentem, jest bardzo ważna.

Fragment ten był używany w sposób JA Motyera i OT Allisa, a także przez wielu członków milenijnej szkoły interpretacji. Wnioski wyciągnięte z tego fragmentu użyte tutaj w Nowym Testamencie są następnie wykorzystywane do wspierania podobnych interpretacji innych starotestamentowych prorocत्व o królestwie jako odniesień do kościoła. Innymi słowy, jeśli, jak mówi w Amosa 9 wersecie 12, że „mogą posiadać resztę Edomu”, a w Dziejach Apostolskich 15, że „posiadanie pozostałości Edomu” zostało zmodyfikowane, aby powiedzieć: „aby resztką ludzi mogła szukać Pana” w wersecie 17. Jeśli to jest interpretacja oświadczenia Amosa, to można powiedzieć, że masz interpretację symboliczną tego oświadczenia o Edomie, które zostało przyjęte przez Sobór Jerozolimski.

Amillenarny punkt widzenia Linia argumentacji rozwinięta przez zwolenników tego punktu widzenia jest następująca. Po pierwsze, w wersecie 11 Księgi Amosa 9 podniesienie upadłego przybytku Dawida jest traktowane jako odniesienie do mocy Chrystusa jako Syna Dawida w obecnym czasie głoszenia ewangelii. Innymi słowy, werse 11 mówi: „W owym dniu przywrócę upadły namiot Dawida, naprawię jego ruiny i odbuduję go”. To jest mówienie o Chrystusie i spełnia się w obecnym czasie głoszenia ewangelii. Theodore Laetsch komentuje: „ On podniesie upadłą chatę i podniesie ją do chwały znacznie przewyższającej jej najwyższą dawną świetność... spełniło się to w dniach Mesjasza. Jezus i Apostołowie rozpoczęli swoje dzieło od wezwania do pokuty zagubionych owiec z domu Izraela. Wśród tych nawróconych Żydów było niewątpliwie wielu członków dziesięciu plemion. W Kościele Nowego Testamentu wyrwa dzieląca północne i południowe królestwo Izraela zostanie naprawiona”. Tak więc jego wypełnienie dotyczy pierwszego przyjścia i ustanowienia kościoła we wczesnych ewangeliach.

ST Allis w *Proroctwie i Kościele* mówi: „Słowa „podniosę upadający przybytek Dawida” nie odnoszą się do przyszłego królestwa Dawida”, ani nie ma związku z podniesieniem upadłego klanu Dawida w związku z Chrystusem podczas drugiego przyjścia. Jest to pierwsze przyjście i nie odnosi się do przyszłego królestwa Dawida . „Dom Dawida, potężne królestwo Dawida i Salomona, upadło do poziomu nędznego „szałasu”. Kiedy Immanuel, Jezus, Syn Dawida, urodził się w Betlejem, był zapowiadany i wysławiany przez aniołów; a wcielenie Drugiej Osoby Trójcy jako Syna Dawida było początkiem podniesienia upadłego szałasu Dawida. A kiedy Syn Dawida zwyciężył śmierć i zlecił Swoim uczniom słowa: „Dana mi jest wszelka władza w niebie i na ziemi”, zażądał suwerenności o wiele większej niż Dawid kiedykolwiek znał lub o której marzył.

Tak więc, kiedy Piotr i inni apostołowie oświadczyli, że Bóg wskrzesił Jezusa i „wywyższył go na swoją prawicę, aby był Księciem i Zbawicielem”, upierali się, że potężne czyny, których mogli dokonać, były bezpośrednim ćwiczeniem poprzez im swojej suwerennej władzy”. Tak więc werset 11 został zinterpretowany jako mówiący o pierwszym przyjściu Chrystusa, Jezusie podnoszącym upadły dom Dawida.

Werset 12 brzmi: „Aby posiadli resztkę Edomu i wszystkie narody, które noszą moje imię, wyrocznia Pana”. Posiadanie resztek Edomu jest równoznaczne z „nawróceniem pogan”. Opiera się to na zmianie sformułowania w cytowanym fragmencie Amosa w *Dziejach Apostolskich* 15:17, gdzie zamiast „posiadania Edomu” czytamy : „Aby pozostali ludzie szukali Pana, a wszystkie narody na którego nazywa się moje imię”. Ta znacząca zmiana w sformułowaniach jest interpretowana jako celowa i natchniona interpretacja fragmentu Amosa, za pomocą którego ST jest podniesiona do wyższego poziomu znaczenia. Odchodzisz od posiadania pozostałości Edomu do reszty ludzi szukających Pana. Należy jednak zauważyć, że Jakub cytuje treść Septuaginty .

Przejdziemy do rozdziałów od 13 do 15. Wersety od 13 do 15 brzmią: „Nadchodzą dni, wyrocznia Pana, kiedy żniwiarz zostanie dogoniony przez oracza, a plantator – przez tłoczącego winogrona. Młode wino będzie kapać z gór i płynąć ze

wszystkich pagórków. przywrócę mój wygnany lud, Izrael; odbudują zrujnowane miasta i zamieszkają w nich. Zasadzą winnice i będą pić wino; założą ogrody i będą jeść ich owoce. Zasadzę Izraela na jego ziemi, aby już nigdy nie został wyrwany z ziemi, którą im dałem, mówi Pan”. Z tej perspektywy interpretacyjnej pierwsze przyjście i nawrócenie pogan są w wersecie 12. Wersety od 13 do 15 są zwykle traktowane jako opis Kościoła chrześcijańskiego za pomocą języka symbolicznego.

Pozwólcie, że przeczytam tutaj ze strony 192 Laetscha, gdzie mówi o wersecie 13: „Żniwiarza dogoni oracz, a siewcę ten, który wydeptuje winogrona”. Mówi: „oracz przygotowujący glebę pod nowy zasiew dogoni żniwiarza. Pracowite zbieranie plonów z nasion zasianych przez siewcę w glebie przygotowanej przez orkę. Z drugiej strony deptacz winogron doścignie człowieka, który pilnie sieje nasiona na przyszłe plony. Innymi słowy, o czym tu mowa? W Kościele Chrystusowym będzie nieustanne przygotowywanie i poszukiwanie herezji, żniwo i żniwo w Kościele Chrystusowym, przygotowywana jest praca polegająca na wysyłaniu misjonarzy, którzy głoszą słowo, które będzie trwało wiecznie. I tak samo ciągle będzie radosne zbieranie snopów poprzez przyprowadzanie nawróconych do kościoła”. I jest to zgodne z fragmentem Amosa, ale werset 15 mówi: „Zasadzę Izraela na jego własnej ziemi, aby już nigdy nie był wykorzeniony”. O czym to jest mowa? To powiedziawszy, werset 15 to „Język Starego Testamentu dla takich prorocत्व Nowego Testamentu, jak Jan 10:27, który mówi: „, Nikt nigdy nie wyrwie ich z moich rąk ”, bezpieczeństwo wierzącego”. Tak więc wersety od 13 do 15 w ten sposób interpretując fragment są zwykle traktowane w przenośni jako opis kościoła. Anthony Hoekema traktuje je jako opis stanu wieczności, a nie kościoła, ale można by zapytać, dlaczego nacisk kładziony jest na Izrael? „Zasadzę Izraela na jego własnej ziemi, przywrócę mój wygnany lud, Izrael; odbudują zrujnowane miasta”.

Pogrubiłem tam twoje materiały informacyjne, zobacz Anthony Hoekema *The Bible and the Future*, aby zobaczyć przykład, jak dokładnie użyć hermeneutyki, którą można zastosować również do innych fragmentów. To jest kwestia znaczenia tego konkretnego fragmentu i jego użycia w Nowym Testamencie, ponieważ interpretatorzy

tej szkoły myślenia czerpią z niego swoje zasady interpretacji . Oto, co mówi Hoekema: „ Proroctwa tego rodzaju mogą jednak spełniać się także w *przenośni* . Biblia podaje wyraźny przykład takiego spełnienia. Odwołuję się do cytatu z Amosa 9:11-12 w Dziejach Apostolskich 15:14-18. Na soborze jerozolimskim, jak podano w Dziejach Apostolskich 15, najpierw Piotr, a następnie Paweł i Barnaba opowiadają, jak Bóg przywiódł wielu pogan do wiary poprzez ich posługi. Jakub, który najwyraźniej przewodniczył radzie, mówi teraz: „Bracia, posłuchajcie mnie”. Szymon [Piotr] opowiedział, jak Bóg najpierw nawiedził pogan, aby wybrać z nich lud dla swego imienia. A z tym zgadzają się słowa proroków, jak napisano: „Potem powrócę i odbuduję upadły dom Dawida; Odbuduję jego ruiny i wzniosę go, aby pozostali ludzie szukali Pana i wszyscy poganie, nad którymi wzywano mojego imienia, mówi Pan, który to oznajmił od wieków” (Ps. Dzieje Apostolskie 15:14-18). Jakub cytuje tutaj słowa Amosa 9:11-12. Jego postępowanie wskazuje, że w jego ocenie przepowiednia Amosa o podniesieniu upadłego szałas lub przybytku Dawida („W owym dniu podniosę upadły szałas Dawida...”) spełnia się właśnie teraz, ponieważ Poganie gromadzą się we wspólnocie ludu Bożego. Mamy zatem w samej Biblii wyraźny przykład przenośnej, niedosłownej interpretacji fragmentu Starego Testamentu dotyczącego przywrócenia Izraela... Tutaj więc sam Nowy Testament interpretuje starotestamentowe proroctwo o przywróceniu Izraela w sposób niedosłowny. A potem zauważ jego następny komentarz. „ Niewykluczone, że inne tego typu proroctwa również należy interpretować w *przenośni* . Innymi słowy, oto biblijny przykład tego rodzaju interpretacji, więc dlaczego nie mogą użyć tej metody interpretacji z innymi proroctwami, które odnoszą się do przyszłości Izraela? Przynajmniej nie możemy upierać się, że wszystkie proroctwa dotyczące przywrócenia Izraela muszą być interpretowane dosłownie.

Interpretacja Amosa 9:11-15

1. Amosa 9:12

Przyjrzyjmy się teraz tym kwestiom interpretacyjnym trochę dalej. To, co chcę

zrobić , to zacząć od punktu drugiego, wersetu 12, w Amos 9. Zrobiłem punkt pierwszy werset 11, punkt drugi werset 12, punkt trzeci wersety 13-15. Możesz podzielić fragment Amosa na werset 11, werset 12 i wersety 13-15 oraz punkty pierwszy, drugi i trzeci. Chcę najpierw przyjrzeć się punktowi drugiemu, ponieważ myślę, że punkt drugi, czyli werset 12 fragmentu Amosa 9, jest sednem problemu. Więc spójrz na to po pierwsze i myślę, że werset 12 jest punktem o szczególnym znaczeniu, ponieważ po pierwsze, cytat z Nowego Testamentu, który z niego pochodzi, a po drugie myślę, że wniosek, który wyciągasz dotyczący kwestii interpretacji w wersecie 12 Amosa, ma ważne znaczenie jak zinterpretujesz werset 11 oraz wersety 13-15. Innymi słowy, myślę, że sedno tego znajduje się w wersecie 12 i określ, co zrobisz w wersecie 11 i wersetach 13-15.

Darash (szukać) LXX i DSS lub Yarash (opętać) MT

Więc patrząc najpierw na werset 12, jest problem z tekstem. Niektórzy z was na to trafili. Artykuł Allana MacRae z 1953 roku w „Scientific Approach to the Old Testament” odnosi się do tego fragmentu 9 Amosa. Zauważyła, że inni również zauważyli, że sformułowania w Dziejach Apostolskich są cytatem z Septuaginty. Innymi słowy, kiedy Jakub cytuje Amosa, język, którego używa, zgadza się z Septuagintą. Nie zgadza się to z tekstem masoreckim w Amosa 9. Allis również się z tym zgadza. MacRae zauważyła jednak dalej, że jeśli istnieje jakiekolwiek podniesienie starotestamentowego proroctwa do wyższego poziomu znaczenia, jak sugerują interpretatorzy amilenialistów, to początkowo uczyniła to Septuaginta, a nie Jakub. Z pewnością nieznanymi autorów Septuaginty nie należy uważać za natchnionych.

Jak więc wyjaśnimy różnicę między Septuagintą a tekstem masoreckim? MacRae sugeruje, że najbardziej logiczną odpowiedzią jest to, że Septuaginta i tekst hebrajski były zgodne w czasie Soboru Jerozolimskiego i że w obu znaleziono to samo sformułowanie. Jeśli Jakub użył cytatu, który różnił się od tego, co ludzie na soborze uznali za oryginał hebrajski, dlaczego ktoś nie powiedział: „chwileczkę, niedokładny cytat ze ST nie będzie podstawą do rozstrzygnięcia tej kwestii” tej rady dla nas!” Tym, co czyni tę sugestię szczególnie wykonalną, jest zmiana tylko jednej hebrajskiej litery, *jod*

do *Daleth* , które i tak łatwo można pomylić, daje oryginał hebrajski zgodny z Septuagintą , plus dodanie dwóch liter samogłoskowych, które mogły zostać wprowadzone do tekstu hebrajskiego po czasie tłumaczenia Septuaginty . Innymi słowy, kluczowym słowem jest tutaj *yarash* (opętań) czy też *darash* (szukanie), „Aby mnie 'szukali'? „Szukać” zakłada *darash* zamiast *yarash* (opętać), jeśli to *yodh* zostało zmienione na *daleth* . Widzicie tak zwany *vorlage* , który był tekstem hebrajskim, który został przedstawiony tłumaczom Septuaginty. Mógł to być taki, który jest zgodny ze sposobem, w jaki Nowy Testament cytuje Amosa.

Ta sugestia, a jest to coś, czego MacRae nie był świadomy, ponieważ nie zostało to wspomniane w artykule, jest wzmocniona obserwacją J. de Waarda, że jeden ze Zwojów znad Morza Martwego 4QFlor 1.12 nie jest jednym z tekstów biblijnych ze Zwojów znad Morza Martwego. Jest to tekst, który zawiera antologię tekstów, które koncentrują się wokół obietnicy Dawida z 2 Samuela 7 i zawiera aluzję do Amosa 9:11-12. Sformułowanie hebrajskie dokładnie odpowiada sformułowaniu w cytacie z Dziejów Apostolskich. Innymi słowy, wraz z 4QFlor 1.12 w Zwojach znad Morza Martwego istnieje tekst hebrajski, który pasuje do tłumaczenia tego wersetu z Dziejów Apostolskich, a nie do tłumaczenia tekstu masoreckiego Amosa. De Waard komentuje: „Nie byłoby potrzeby zadawania tego pytania, gdyby uważne zbadanie poprawki 9,11 w 4QFlor I.12 oraz w Dziejach Apostolskich 15,16 nie zmusiło nas do tego. Forma tekstu cytatu Amosa w Dziejach Apostolskich różni się od tekstu masoreckiego i Septuaginty , ale jest dokładnie taka sama jak w 4QFlor”. W Dziejach Apostolskich Septuaginta jest w wersecie 16, a nie w wersecie 17. W Zwojach znad Morza Martwego mamy *darash* (poszukiwać) zamiast *yarash* (opętać). Wydaje się, że ta sugestia ma dodatkową wagę, ponieważ obecnie mamy na to dowody w Zwojach znad Morza Martwego.

Ale po drugie, jaka kwestia była przedmiotem dyskusji na soborze jerozolimskim i jak proroctwo Amosa odnosi się do tej kwestii? Innymi słowy, w jaki sposób Jakub rozwija swoją argumentację i dochodzi do wniosku, że przybyli na sobór jerozolimski na podstawie tego cytatu z fragmentu Amosa? Kwestia omawiana na Soborze

Jerozolimskim wymaga jasnego zrozumienia. Problemem nie było to, czy poganie mogą stać się chrześcijanami. Ta kwestia została już rozstrzygnięta, wróć do Dziejów Apostolskich 1:1-18: „Duch Święty zstąpił na nich, jak na nas”. Problem polegał na tym, czy nawróceni poganie również będą musieli zostać obrzezani. To znaczy, czy musieliby najpierw stać się żydowskimi prozelitami, aby zostać zaakceptowanymi przez Kościół. Otwórz się na Dzieje Apostolskie 15:5-6: „Wtedy niektórzy spośród wierzących, którzy należeli do stronnictwa faryzeuszy, powstali i rzekli: Poganie muszą być obrzezani i zobowiązani do przestrzegania prawa Mojżesza”. Apostołowie i starsi spotkali się rozważyć to pytanie. Czy musimy obrzezać tych pogan, aby mogli stać się członkami kościoła? Aby rozstrzygnąć tę kwestię, Jakub cytuje fragment Amosa. Kto musi być obrzezany? Jego argumentacja jest następująca.

Najpierw podsumowuje odniesienie Piotra do nawrócenia Korneliusza i jego rodziny w wersecie 14. Przejdź do Dziejów Apostolskich 15 werset 13: „Kiedy skończyli, Jakub przemówił: 'Bracia, posłuchajcie mnie. Szymon opisał, jak Bóg na początku okazał swoją troskę, biorąc sobie lud spośród pogan”. Widzicie, Piotr wstał, wróćcie do wersetu 7. On wstał i zwrócił się do nich: „Bracia, wiecie, że niektórzy dawno temu Bóg dokonał wśród was wyboru, aby poganie usłyszeli z moich ust orędzie ewangelii i uwierzyli. Bóg, który zna serca, pokazał, że ich przyjmuje, dając im Ducha Świętego, tak jak nam. Nie uczynił żadnej różnicy między nami a nimi, ponieważ oczyścił ich serca przez wiarę. Dlaczego więc próbujecie Boga wystawiać na próbę, wkładając uczniom na szyję jarzmo, którego ani my, ani nasi ojcowie nie byliśmy w stanie udźwignąć? NIE! Wierzimy, że dzięki łasce naszego Pana Jezusa jesteśmy zbawieni, tak jak oni”. Dlatego Jakub wstaje i mówi: „Szymon opisał, jak Bóg na początku okazał swoją troskę, biorąc spośród pogan lud dla siebie”.

Amosa 9:12 Cytat z Dziejów Apostolskich 15 – Prosty cytat niekoniecznie cytat spełnienia Powrót do materiałów informacyjnych, punkt b. Następnie mówi, że zgadzają się z tym słowa Amosa. W rzeczywistości mówi, że zgadzają się z tym słowa

proroków, a następnie cytuje Amosa. Nie mówi, że fragment Amosa przepowiedział konkretną sprawę opisaną przez Piotra, tj. nawrócenie pogan i początek kościoła. Musimy pamiętać, że przedmiotem sporu na soborze jerozolimskim nie było to, czy poganie mogą się nawrócić; ale raczej, czy poganie będą zobowiązani do obrzezania i przestrzegania prawa Mojżesza. Nie jest logiczne twierdzenie, że Jakub zacytował starotestamentową przepowiednię mówiącą, że poganie przyjdą do Chrystusa, a następnie wyciągnął z tego wniosek, że skoro ST mówi, że poganie dojdą do poznania Chrystusa, nie muszą być obrzezani. Taki wniosek nasuwałby pytanie, które zostało zadane. Interpretacja, która utrzymuje, że Jakub cytował werset, aby ustalić, że poganie zostaną nawróceni, nie odnosi się bezpośrednio do kwestii obrzezania. Ponieważ Sobór zgodził się przyjąć radę Jakuba, musimy założyć, że cytowany przez niego fragment odnosił się w jakiś sposób do kwestii obrzezania. Interpretacja milenijna zwykle nie daje odpowiedniego uznania w tej kwestii. Kwestią pewności nie jest to, czy poganie mogą się nawrócić – tak, mogą się nawrócić – ale kiedy to nastąpi, czy musimy ich obrzezać, czy nie? Jeśli przyjmie się, że fragment Amosa mówi o eschatologicznym królestwie i o wypełnieniu po Soborze Jerozolimskim, użycie tego fragmentu przez Jakuba nabiera innego znaczenia.

Amos 9:11 w Dziejach Apostolskich 15 Zauważ, że Jakub mówi o pojawieniu się Piotra, mówiąc: „Szymon oświadczył, jak Bóg **na początku** okazał swoją troskę, biorąc spośród pogan lud dla siebie”. To dość niezręczne stwierdzenie. Zauważcie, jak tu pogrubiłem, „na początku”. Dlaczego umieszcza to „na pierwszym miejscu”? Następnie podsumowuje to, co powiedział im Piotr. Kiedy Jakub łączy cytaty z Amosa z nawróceniem pogan, mówi (werset 16a) „**Potem** powrócę i ...” Jakubowe „**po tym**” ciągnie się z „**na początku**” w. 14 i jest wyraźną modyfikacją hebrajskiego brzmienia Amosa 9:11. Innymi słowy, jak czytamy w Dziejach Apostolskich, Jakub mówi: „Bóg najpierw to uczynił... potem powrócę”. Tak więc w Dziejach Apostolskich jest taka kolejność: „na początku”, potem „po tym”. Jest to wyraźna modyfikacja hebrajskiego

brzmienia Amosa 9:11. W hebrajskim brzmieniu Amosa 9:11 nie jest powiedziane „po tym”. Księga Amosa 9:11 zaczyna się: „W owym dniu wskrzeszę”. Kiedy Jakub cytuje „w owym dniu podniosę”, zastępuje je „potem powrócę i podniosę upadły przybytek Dawida”. Słowa „potem powrócę” nie występują w hebrajskiej księdze Amosa ani w Septuagincie. Wydaje się, że nie ma wątpliwości, że Jakub celowo zastąpił ogólne określenie czasu, od którego zaczyna się fragment Amosa, „potem powrócę i podniosę upadły przybytek Dawida”. James wprowadza ten cytat, umieszczając go w bardziej konkretnych ramach czasowych.

Więc jeśli Bóg na początku wzbudził pogan, a potem powróci, to nie jest to pierwsza połowa, ale druga połowa. Ponadto, jak zauważono wcześniej, Jakub nie mówi, że Amos przepowiedział, że Bóg nawiedzi pogan, aby wziąć z nich lud swojego imienia, Dzieje Apostolskie 15:14b. Ponieważ mówi: „Z tym zgadzają się słowa proroków”. Jakub nie sugeruje, że Amos konkretnie przepowiedział wydarzenia, które opisał Piotr, ale raczej sugeruje, że Amos, i to jest sedno sprawy, przewiduje czas, kiedy taki lud już będzie istniał.

A zatem według Jakuba to, co mówi Amos, zgadza się z faktem zanotowanym przez Piotra i Pawła, że Bóg zaczął „nawiedzać pogan, aby wziąć z nich lud dla swego imienia”. Jeśli czyta się cały fragment mając na uwadze te rozważania, to nietrudno dostrzec związek tego fragmentu z kwestią obrzezania. Dla członków rady argumentacja wydaje się być całkiem jasna. Pamiętajcie, że na soborze dyskutowano nie o tym, czy poganie mogą zostać chrześcijanami, ale czy mogą stać się chrześcijanami i pozostać poganami. Tak więc cytat z Amosa musi w jakiś sposób dawać jasny i logiczny powód, dla którego sobór zdecydował, że nowo nawróceni poganie nie muszą być obrzezani. Czyni to tylko wtedy, gdy jest rozumiane jako opis sytuacji, która będzie istniała w czasie, gdy Chrystus powróci, aby ustanowić swoje królestwo. Jeśli Amos nie mówi o tym przyszłym czasie, kiedy będą poganie, nad którymi zostanie wezwane imię Chrystusa, ale jedynie przepowiada, że poganie będą zbawieni, to proroctwo nie ma wyraźnego związku z kwestią obrzezania.

Wniosek:

Wniosek: Ci, którzy interpretują cytat z Amosa jako opis ustanowienia kościoła, są jednymi z tych, którzy przypisują Jakubowi „przenośną interpretację Amosa”, podczas gdy w rzeczywistości po prostu cytował on poprawne teksty Starego Testamentu, o czym świadczy Morze Martwe Przewiń rękopisy, które następnie zostały uszkodzone. Po drugie, biorą cytat w sposób, który nie ma związku z głównym pytaniem, czy nawróceni poganie muszą być obrzezani. I po trzecie, lekceważą język, w którym Jakub wprowadza cytat, pomijając wyrażenie Amosa „w owym dniu” i zastępując je „potem powrócę” oraz w celu wskazania konkretnego czasu, w którym prorocstwo Amosa się wypełni. Innymi słowy, wydaje się, że istnieje sekwencja, w której Jakub mówi: „Bóg na początku okazał troskę, biorąc pogan jako lud dla siebie”, podsumowując dyskusję Piotra na temat nawrócenia pogan. A potem mówi, że słowo Boże zgadza się z tym. Następnie zamiast „w owym dniu” mówi „po tym”, „po tym powrócę”. Po nawróceniu pogan powrócę. A kiedy powrócę, widzicie w wersecie 17, będą poganie, którzy będą nosić moje imię. W tym dniu będą istnieć poganie, nad którymi wzywane jest imię Pana. Jeśli poganie są obecni w czasie drugiego przyjścia Chrystusa, nad którym wzywane jest imię Pana, to oczywiście poganie nie muszą być obrzezani. Wydaje mi się, że to jest argumentacja.

Implikacje dla Amosa 9:11 i 9:13-15 Wróćmy teraz. Jeśli przyjmiesz taki pogląd na werset 12, może to mocno zmienić interpretację wersetu 11 jako odniesienia do eschatologicznego królestwa Chrystusa podczas drugiego przyjścia, a nie do Kościoła podczas pierwszego przyjścia Chrystusa. I wydaje się, że również wtedy, w odniesieniu do wersetów 13-15, sugerowałoby to, że powinniśmy czytać 13-15 jako opis warunków, które będą istnieć w tym czasie, a nie jako symboliczny opis Kościoła. Zauważ, że J. Barton Payne zajmuje pozycję mediacyjną. Uważa werset 11 za odrodzenie linii Dawida podczas pierwszego przyjścia Chrystusa. Następnie widzi wypełnienie Amosa 9:12 jako wprowadzenie pogan do Izraela, czyli do Kościoła. Przyjmuje wyrażenie „po tym i

powróć” w Dziejach Apostolskich 15:16 w znaczeniu po wygnaniu i zachowaniu Amosa 9:9-10. Jest to również odpowiednik wyrażenia Amosa, „w owym dniu” w kontekście Amosa, a nie w kontekście Dziejów Apostolskich. Teraz dla mnie to nie ma większego sensu. Wydaje mi się, że to kontekst Dziejów Apostolskich, jak widzimy, Jakub modyfikuje sformułowania. „Na początku” i to „po powrocie” jest kontekstem Dziejów Apostolskich, a nie kontekstem Amosa. Ale ludzie to kwestionują. Ale co on robi z 13-15? Mówi, że 13-15 są opisem tysiącletniego dobrobytu. Tak więc Payne przechodzi od pierwszego przyjścia Chrystusa do połączenia pogan w związku z nim do końca czasów tysiącletniego dobrobytu. Czy to konieczne? Czy ten fragment jest jednością?

Amos 9:13-15 Aalders , który jest milenijny, więc zwykle oczekujesz nawrócenia pogan jako symbolicznego opisu Kościoła w Dziejach Apostolskich 15:13-15, mówi: „ Moim wnioskiem jest zatem, że mamy dwa oddzielne proroctwa w Amosa 9:11-15, które dotyczą dwóch odrębnych tematów i które znajdują wypełnienie w dwóch zupełnie różnych okresach. Pierwszy (wersety 11-12) jest proklamacją mesjańskiego panowania dynastii Dawida. Wypełnia się to wraz z przyjściem naszego Pana Jezusa Chrystusa i trwa w nawróceniu pogan przez głoszenie ewangelii. Druga (wersety 13-15) jest obietnicą powrotu z wygnania i spełnia się w powrocie zarządzonym przez perskiego króla Cyrusa. Innymi słowy, spełnia się w okresie Starego Testamentu. Chronologicznie wersety 13-15 byłyby wcześniejsze niż 11 i 12. I mówi: „ Tym podejściem sprzeciwiam się z jednej strony chiliastom, którzy rozumieją wersety 13-15 jako odniesienie do powrotu Żydów do Palestyny w czasach mesjańskich, „Sprzeciwiałem się temu”, ale z drugiej strony także różni nie-chilastyczni ekspozytorzy, którzy uduchawiają wersety 13-15, i całkowicie wbrew jasnemu znaczeniu słów widzą tutaj duchowe korzyści, którymi Chrystus obdarza Swój Kościół”. Innymi słowy, ma problem z zaakceptowaniem tej hermeneutyki, która będzie mogła znaleźć Kościół w wersetach 13-15. Mamy tam dosłowny rodzaj języka: żniwiarz, oracz, sprowadź z powrotem mój wygnany lud Izrael,

zasiej Izrael na jego własnej ziemi, aby nigdy więcej nie został wykorzeniony. Mówi: „Ani jeden, ani drugi pomysł nie jest poprawny”. Innymi słowy, tysiącletni lub duchowy. Możemy oddać sprawiedliwość słowom w ich obecnym brzmieniu tylko wtedy, gdy oddzielimy oba proroctwa (w zgodzie z tym, co często widzimy w proroctwach) i zrozumiemy, że pierwsze odnosi się do Mesjasza, a drugie jako powrót Izraela z niewoli babilońskiej. Widzisz, z czym się zмага? Zмага się z zasadnością przyjęcia wersetów 13-15 w sposób przenośny i zastosowania ich do kościoła. Czy to oddaje sprawiedliwość językowi w rozdziałach 13-15? On mówi: „Nie”.

Więc jaka jest jego opcja? Widzisz, z jego punktu widzenia nie ma okresu tysiąclecia, więc jeśli masz to czytać dosłownie, to musi to być powrót z wygnania babilońskiego. Ale to stwarza tyle samo problemów, ile rozwiązuje, ponieważ po pierwsze, przepływ korytarza powraca do czegoś wcześniejszego. Po drugie, słowa: „Zasadzę ich na ziemi, aby już nigdy nie zostali wykorzenieni”, ale zostaną ponownie wykorzenieni po powrocie z wygnania. Więc widzisz, gdzie on walczy, ale nie wymyśla dobrej odpowiedzi.

Sugestia Vannoya Myślę, że podejście, które sugeruję, prowadzi nas do drugiego przyjscia i nie jest to jakieś odniesienie do nawrócenia pogan w wersecie 12, ale po prostu jako stwierdzenie z tamtego czasu jako odniesienie do drugiego powrotu Chrystusa. „Będą poganie, od których wzywane jest moje imię” oznacza, że nie musimy obrzezać pogan, ponieważ kiedy Chrystus powróci, wszyscy będziemy poganami, od których wzywane jest imię Chrystusa. A jeśli tak, to dlaczego mamy teraz obrzezać tych ludzi? Jest to złożony fragment i istnieje wiele problemów interpretacyjnych. Nie sądzę, aby to, co następuje tutaj, było tak krytyczne, jest to tylko dodatkowa dyskusja na temat różnych punktów widzenia.

Przepisywane przez Jareda Kuipersa
Z grubsza zredagowany przez Teda Hildebrandta

Ostateczna edycja autorstwa Katie Ells
Ponownie opowiedziane przez Teda Hildebrandta